

И понася се лудо завтурната
хвѣрковата наша шейна,
лжкатушно се вий презъ клисурата,
плува въ снѣжната дрезгавина.

Съ колко свежестъ и нѣжностъ ме милва
по лицето неспирния снягъ
и какъ бодро конетѣ прицвилватъ,
трѣска въ гриви въ галопенъ набягъ.

Тѣ сърдито съ копита прекѡпватъ
коловоза на стрѣмния друмъ
и пригласятъ съ игриви синкопи
на плѣзйтѣ приспивния шумъ.

Въ този храмъ, що засвоятъ дърветата
на гората потънала въ сънь,
чуй се странния екъ на звънчетата
като екъ на кадилниченъ звѣнь.